Р Е Ш Е Н И Е
№ 43232

гр. София, 04.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 79 състав,** в публично заседание на 02.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10666** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. Р. Б., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] подадена чрез процесуалния му представител адвокат И. Р. Я., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GPAM-2437012 от 12.08.2026г., издадена от С. Й. С. – младши автоконтрольор към РУ – Д. при ОДМВР – К.. С оспорената заповед на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца“.

В жалбата и в съдебно заседание чрез процесуалния си представител оспорващият релевира оплаквания за незаконосъобразност на издадения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, както и искане за прогласяване на нищожност поради липса на персонална компетентност на издателя. Поддържа се, че заповедта страда от непълнота на фактическите и правните мотиви, тъй като не описва конкретните обстоятелства на управлението и механично препраща към съставения АУАН. Навеждат се доводи за липса на субективна страна на нарушението поради липса на уведомяване за служебно прекратената регистрация на автомобила, както и наличието на поставени табели, валидна застраховка „Гражданска отговорност“, преминат годишен технически преглед и активна винетка. Акцентира се върху настъпилото след издаване на акта обстоятелство – извършена надлежна пререгистрация на превозното средство на 31.08.2026г. в отдел „Пътна полиция“ – СДВР с рег. [рег.номер на МПС] , както и прекратяване на образуваното

административнонаказателно производство с мотивирана резолюция. Твърди се, че с оглед разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от АПК и принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК продължаващото отнемане на СУМПС не съответства на целта на закона и придобива неоправдан санкционен характер. Претендира се отмяна на оспорената заповед и присъждане на направените по делото разноски съгласно представен списък.
Ответникът – младши автоконтрольор С. Й. С. към РУ – Д. при ОДМВР – К., редовно призован, не се явява и не се представлява в съдебно заседание. В писмото, с което е изпратена административната преписка, не излага допълнителни съображения по съществото на спора.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.
Административен съд София-град, Трето отделение, 79 състав, след като прецени събраните по делото писмени доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
На 15.05.2026г. между И. Д. Г. (продавач) и Д. Р. Б. (купувач) е сключен договор за покупко-продажба на моторно превозно средство – лек автомобил марка „К.“, модел „Каренс“, с рама № К. и първоначален регистрационен номер СВ 4783 ВВ. На същата дата, 15.05.2026г., по електронен път в автоматизираната информационна система (АИС) на МВР е отразена „Служебна промяна на регистрацията на МПС“ с регистриране на договора за продажба, като Д. Б. е вписан като предстоящ собственик.
Поради неизпълнение от новия собственик на задължението по чл. 145, ал. 2 от ЗДвП за регистриране на придобитото превозно средство в двумесечния законов срок, на 17.07.2026г. в 18:31 часа в Националния регистър на пътните превозни средства е отбелязано служебно прекратяване на регистрацията на автомобила на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП.
На 12.08.2026г. около 14:50 часа в [населено място], [община], на [улица]срещу дом № 53, с посока на движение към [населено място], жалбоподателят Д. Р. Б. е управлявал процесния лек автомобил „К. Каренс“ с рег. [рег.номер на МПС] . При извършена полицейска проверка и справка в информационните масиви на МВР автопатрулът е установил, че регистрацията на превозното средство е служебно прекратена на 17.07.2026г. на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП.
За констатираното управление на 12.08.2026г. младши автоконтрольор С. С. при РУ – Д. е съставил срещу водача Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 5622402 за нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП – управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Със съставянето на акта са иззети СУМПС, СРМПС и 2 броя регистрационни табели с номер СВ 4783 ВВ. Актът е предявен и подписан от нарушителя без възражения, като препис от него му е връчен на същата дата.
На същата дата – 12.08.2026г., въз основа на съставения АУАН, младши автоконтрольор С. Й. С. към РУ – Д. при ОДМВР – К. е издал оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № GPAM-2437012. В нея органът е възпроизвел установените факти относно времето, мястото и управлението на автомобила със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, посочил е нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП и на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП е разпоредил временно отнемане на СУМПС на водача до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 12.08.2026г.
С Мотивирана резолюция № 26-0348-М000139 от 13.08.2026г., издадена от началник група в ОДМВР – К., РУ – Д., образуваното административнонаказателно производство по АУАН серия GA № 5622402/12.08.2026г. срещу Д. Р. Б. е прекратено на основание чл. 54, ал. 1, т. 9 от ЗАНН във връзка с чл. 33, ал. 2 от ЗАНН поради наличие на данни за престъпление по чл. 345, ал. 2 от

НК, а материалите по преписката са изпратени на Районна прокуратура – К., Териториално отделение – Д. с писмо рег. № 142000-9721/12.08.2026г. (изведено на 13.08.2026г.).
От приетите по делото писмени доказателства, представени с молба от жалбоподателя и изискани служебно от отдел „Пътна полиция“ при СДВР (писмо рег. № 433200-112913/24.09.2026г.), се установява, че на 31.08.2026г. по Заявление № 264134183008 Д. Р. Б. е преминал преглед за техническа изправност на автомобила (Протокол № 264134040575/31.08.2026г.) и е извършил надлежна промяна на регистрацията в отдел „Пътна полиция“ – СДВР поради придобиване на собствеността и възстановяване на регистрацията. За превозното средство е издадено ново Свидетелство за регистрация Част I №[ЕИК]/31.08.2026г., монтирани са нови регистрационни табели с рег. [рег.номер на МПС] , сключена е валидна застраховка „Гражданска отговорност“ и автомобилът е приведен в състояние на пълна правна и техническа изправност.
При така изяснената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:
По допустимостта на жалбата:
Жалбата е подадена от активнолегитимирано лице – индивидуален адресат на оспорения административен акт, чиито права и законни интереси са пряко засегнати. Оспорването е насочено срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол по силата на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП. Заповедта е връчена на 12.08.2026г., а жалбата е подадена чрез административния орган на 21.08.2026г., т.е. в рамките на законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Налице е правен интерес от търсената защита, поради което жалбата е процесуално допустима.
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.
Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1524/09.12.2016г. (изм. със Заповед № 8121з-1339/08.12.2020г. и Заповед № 8121з-993/29.07.2021г.) на министъра на вътрешните работи областните дирекции на МВР са определени за служби за контрол по ЗДвП. Със Заповед № 277з-2056/10.10.2025г. директорът на ОДМВР – К. на основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП е оправомощил изрично длъжностните лица от група „Пътен контрол“ при РУ – Д., заемащи длъжността „младши автоконтрольор II-I степен“ (т. 2.4.3 от заповедта), да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП. Издателят на акта заема посочената длъжност и действа в рамките на предоставената му териториална и материална компетентност при контрол на пътното движение в района на [населено място]. С оглед на това възражението за липса на компетентност и искането за прогласяване на нищожност се явяват изцяло неоснователни.
Оспорената заповед е издадена в установената писмена форма и съдържа задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Посочени са органът издател, адресатът, правното основание, описанието на нарушението и наложената мярка. Съгласно установената съдебна практика мотивите на заповедта за ПАМ могат да се съдържат както в самия акт, така и в съставения АУАН и приложените към административната преписка документи, към които заповедта надлежно препраща.
При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Фактическата обстановка е установена въз основа на непосредствена полицейска проверка и официална справка в информационната система на МВР, като на водача е осигурена възможност да се запознае с констатациите и да депозира възражения.

Относно материалната законосъобразност съдът съобразява следното:
Съгласно чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, извън случаите по букви „а“ – „ж“, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – за нарушения по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.
По силата на чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само регистрирани моторни превозни средства. Съгласно чл. 143, ал. 15 от ЗДвП регистрацията на МПС се прекратява служебно с отбелязване в регистъра, ако новият собственик не регистрира превозното средство в двумесечен срок от придобиването му. Разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП предвижда административно наказание лишаване от право да се управлява МПС за водач, който управлява превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.
Към датата на извършване на проверката – 12.08.2026г., жалбоподателят обективно е управлявал лек автомобил със служебно прекратена регистрация, поради което първоначално са били налице формалните материалноправни предпоставки за прилагане на превантивната мярка. Незнанието на водача за извършената служебна дерегистрация и наличието на валидни регистрационни табели, технически преглед и застраховка не изключват обективния факт на липса на действаща регистрация към момента на проверката и сами по себе си не правят първоначалното налагане на мярката незаконосъобразно, доколкото въпросът за вината принадлежи към преценката на отговорността.
Въпреки това, съгласно императивната разпоредба на чл. 142, ал. 2 от АПК, новите факти от значение за делото, настъпили и установени след издаването на административния акт, подлежат на задължителна преценка от съда към момента на приключване на устните състезания. Настъпилите след 12.08.2026г. юридически факти водят до отпадане на основанието за действие на наложената мярка и обуславят нейната незаконосъобразност поради следните съображения:
С Мотивирана резолюция № 26-0348-М000139 от 13.08.2026г. административнонаказателното производство по съставения АУАН серия GA № 5622402/12.08.2026г. е прекратено. Нормата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП изрично определя продължителността на ПАМ „до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца“. В практиката на АССГ безпротиворечиво се приема, че релевантният въпрос за отговорността е именно въпросът за административнонаказателната отговорност за нарушението по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, послужило като основание за налагане на мярката. С прекратяването на административнонаказателното производство по АУАН въпросът относно реализирането на тази отговорност е окончателно решен. Шестмесечният срок представлява само краен законов предел, а не фиксиран срок, до който принудата продължава независимо от развитието на производството. Обстоятелството, че преписката е изпратена на прокуратурата за преценка относно престъпление по чл. 345, ал. 2 от НК, не променя този извод, тъй като наказателната отговорност е с различен предмет и се реализира по съвсем различен ред, а ПАМ по чл. 171 от ЗДвП няма и не може да има обезпечителни функции спрямо бъдещо наказателно преследване.
На следващо място, по делото е безспорно доказано, че на 31.08.2026г. жалбоподателят е извършил пълна и надлежна пререгистрация на автомобила на свое име в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, получил е нови регистрационни табели с номер СВ 1820 ОС и свидетелство за регистрация Част I №[ЕИК], като превозното средство е технически изправно и със сключена застраховка „Гражданска отговорност“. По този начин противоправното състояние, послужило

като повод за налагане на мярката, е напълно и окончателно преустановено.
Съгласно чл. 22 от ЗАНН и чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки имат превантивен и преустановителен характер – тяхната единствена законова цел е да осигурят безопасността на движението по пътищата и да преустановят административните нарушения. Те не представляват санкция за минало поведение. След като регистрационният статус на автомобила е приведен в пълно съответствие със законовите изисквания и опасността от нерегламентирано движение е елиминирана, защитеният от закона обществен интерес е изцяло обезпечен. При това положение продължаването на действието на мярката спрямо водача губи своето превантивно предназначение и придобива чисто санкционен характер, несъвместим с правната природа на индивидуалната административна принуда.
Продължаващото засягане на правната сфера на жалбоподателя чрез отнемане на СУМПС при вече отстранено нарушение нарушава принципа на съразмерност, закрепен в чл. 6 от АПК, съгласно който административните актове не могат да засягат права и законни интереси в степен, надхвърляща необходимото за постигане на законовата цел. Поради несъответствието на оспорения акт с целта на закона е осъществено отменителното основание по чл. 146, т. 5 от АПК, което налага отмяна на процесната заповед.
При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на присъждане на направените по делото разноски. От представените платежни документи и Договор за правна защита и съдействие от 21.08.2026г. се установява, че оспорващият реално е заплатил държавна такса в размер на 5,11 евро и адвокатско възнаграждение в размер на 500 евро, или общо 505,11 евро. Възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК не е направено от ответника, а договореното и платено възнаграждение съответства на фактическата и правна сложност на спора. Поради това сумата от 505,11 евро следва да бъде възстановена в полза на жалбоподателя от бюджета на юридическото лице, към което принадлежи издателят на акта – Областна дирекция на МВР – К..
Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 79 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Р. Б., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2437012 от 12.08.2026г., издадена от младши автоконтрольор С. Й. С. към РУ – Д. при ОДМВР – К., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.
ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – К. да заплати на Д. Р. Б., ЕГН [ЕГН], сумата от 505,11 евро, представляваща направени по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.